

פעולה לשבת – שלח לך -לא לפחד מהפחד

1. **משחק:** נשחק 3 מקלות בחצר הסניף. איך משחקים? (3 מקלות זה משחק שבו שמים 3 מקלות ברווחים קטנים אחד מהשני – וצריך לצעוד/לקפוץ ביניהם. כל פעם מרחיקים את המקל השלישי (ובהתאמה את המקל השני) לאיפה שהחניך האחרון הצליח להגיע בקפיצה האחרונה. עד שבסוף יש מנצח שמצליח לקפוץ בין כל המקלות הכי רחוק שיש. (אפשר לעשות תחרות בין הבנים של השבט בנפרד ובין הבנות של השבט בנפרד)

אחר כך אפשר לשחק 'לימבו': לוקחים מקל של מטאטא ומחזיקים אותו לרוחב באוויר משני הצדדים. כל החניכים צריכים לעבור מתחת למקל של המטאטא כשהם לא מכופפים ברכיים אלא רק לוקחים את הראש והגב אחורה עד כמה שאפשר. כל פעם שכולם מצליחים לעבור מורידים עוד קצת את גובה המקל עד שנשאר מנצח אחד בלבד שמצליח לעבור בלימבו!

2. **דיון:** השבת נדבר על היכולת שלנו לעמוד באתגרים, להתגבר על מחסומים, לא לפחד להגיע למקומות שעוד לא הכרתי ולהתגבר על החשש והפחד.

נשאל את החניכים בעקבות המשחק – מי באת העז לאתגר את עצמו ומי לא?

ננסה לשאול חניך שראינו שויתר מראש – למה ויתרת?

ננסה לראות חניך שדווקא לקח את עצמו למקסימום במשחק – מה נתן לך את הכוח לאתגר את עצמך?

3. **לימוד:** נקרא מתוך פרשת השבוע, בבמדבר פרק יג פסוקים כה-לג:

”וַיֵּשְׁבוּ, מִתּוֹר הָאָרֶץ, מִקָּצָה, אַרְבָּעִים יוֹם. וַיֵּלְכוּ וַיָּבֵאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֶל-מִדְבַּר פָּאֲרֹן--קִדְשָׁה; וַיֹּשִׁיבוּ אֹתָם דָּבָר וְאֵת-כָּל-הָעֵדָה, וַיִּרְאוּם אֶת-פְּרִי הָאָרֶץ: וַיִּסְפְּרוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, בְּאָנוּ, אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ; וְגַם זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, הוּא--זֶה-פְרִיָּהּ: אֲפָס כִּי-עַז הָעֵם, הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ; וְהָעָרִים, בְּצִרּוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד, וְגַם-יְלָדֵי הָעֵנָק, רְאִינוּ שָׁם: עֲמֻלֵק יוֹשֵׁב, בָּאָרֶץ הַנִּגְב; וְהַחֲתִי וְהִיבּוֹסִי וְהָאֱמֹרִי, יוֹשֵׁב בְּהָר, וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל-הַיַּם, וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן: וַיִּהְיֶה כָּלֵב אֶת-הָעֵם, אֶל-מֹשֶׁה; וַיֹּאמֶר, עֲלֵה נַעֲלֶה וַיִּרְשָׁנוּ אֶת-הָאָרֶץ--כִּי-יָכוֹל נוֹכַל, לָהּ: וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עָלוּ עִמּוֹ, אָמְרוּ, לֹא נוֹכַל, לַעֲלֹת אֶל-הָעֵם: כִּי-חֲזַק הוּא, מִמֶּנּוּ: וַיֵּצֵאוּ דְבַת הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-תָּרוּ אֹתָהּ, אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ, אָרֶץ אֲכָלֹת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא, וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-רְאִינוּ בְּתוֹכָהּ, אֲנָשִׁי מְדוּת: וְשָׁם רְאִינוּ, אֶת-הַנְּפִילִים בְּנֵי עֲנָק--מִן-הַנְּפִילִים; וְנָהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחֲגֹבִים, וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם:”

עכשיו קראנו את מה שהמרגלים מספרים על ארץ ישראל כשהם שבים מלתור אותה. מה אפשר להגיד על ההסתכלות שלהם על הארץ? במה שונה ההסתכלות של כלב על הארץ? איזו עצה הייתם רוצים לתת למרגלים, רגע לפני שהם חוזרים לעם ישראל לספר על ארץ ישראל?

4. **סיכום:** המרגלים חוששים מהכניסה לארץ. יש להם כמה וכמה סיבות טובות, ובכל זאת – הכל תלוי בצורת ההסתכלות, וביכולת האמונה שלהם. המרגלים יודעים שהקב"ה הבטיח לנו את ארץ ישראל ולכן הארץ אמורה להיות ארץ טובה, שיהיה לעם טוב בה. בכל זאת במבט האנושי הם מסתכלים על מה שיש בארץ ובמקום להתרגש מאשכול ענבים גדול במיוחד, הם בוחרים לבכות על כל מה שמפחיד. בכך הם הכשילו את דור המדבר וגרמו למוות של כולו במדבר. לפעמים- המשקפיים שבהם בוחרים להסתכל על המציאות הם המפתח להצליח! לפני שינוי גדול – כל עוד שאני מאמינה שהשינוי נכון וטוב לי – אני צריכה לחזק את עצמי בדברי כלב בן יפונה "עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה!" גם כשה'תחנה' הבאה מפחידה, ולא בטוח אם יהיה לי טוב בה, אני צריכה להאמין שיש לי את הכוחות להצליח במשימה, ולא לפחד מהאתגר!